

تعلیم معماری پایدار در عصر حاضر ایران

صبا کاظم نژند اصل^{۱*}، میرسعید موسوی^۲، صفا کاظم نژند اصل^۳، اکبر عبدالله زاده طرف^۴

دانشکده معماری، دانشگاه آزاد بین المللی جلفا

(saba1367k@yahoo.com)

چکیده

مقاله حاضر درباره لزوم توجه به تعلیم معماری پایدار در ایران است. هدف این تعلیم دستیابی به آگاهی علمی درباره منابع محیطی، اصول اخلاقی، ارزش ها و مهارت ها در راستای اهداف توسعه پایدار و مشارکت مردم در تصمیم گیری ها است. در گذار از معماری متعارف به سری معماری پایدار، آموزش معماری نیازمند تحولی اساسی بوده و با موانع متعدد و ساختاری هم مواجه است. مشکلات برنامه ریزی آموزشی در دروس معماری پایدار شامل استفاده از منابع محیطی، حمل و نقل، مصالح ساختمانی، جمع آوری و یکپارچه سازی سامانه های ساختمانی و کاربری های چند منظوره و منطبق با ارزش های انسانی می شود. در ایران این آموزش ها در تقابل با عادات جامعه قرار دارد و نیازمند هماهنگی ساختار مدیریتی است. بررسی آموزش معماری پایدار در سه دانشگاه ایرانی نشان داده که با وجود برخی کاستی هایی در این آموزش نگرش دانشجویان جهت یافته و انگیزه کافی برای تغییر عملکرد ایجاد شده است. معماری خورشیدی که در دهه هفتاد میلادی پس از بحران انرژی مورد توجه قرار گرفت. در ایران با اقبال بسیاری از استادان روبرو شده است چنانکه آن را در برنامه آموزش خود قرار داده اند.

کلمات کلیدی: تعلیم، معماری پایدار، آموزش سنتی، برنامه ریزی، معماری خورشیدی

۱- مقدمه

آغاز آموزش و تعلیم معماری را شاید بتوان به زمانی نسبت داد که امکان انتقال مفاهیم و تجارب انسان برای تغییر محیط طبیعی پیرامون به وجود آمد، این موضوع را می توان همزمان با پیدایش خط و زبان دانست. چنین توانایی همواره تحت تاثیر یافته های علمی و فنی بشر، مسیر تکوینی خود را طی نموده و در طول تاریخ از

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد بین المللی جلفا (عضو باشگاه پژوهشگران جوان دانشگاه آزاد واحد بناب)

۲- استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، گروه معماری، تبریز، ایران

۳- دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد بین المللی جلفا (عضو باشگاه پژوهشگران جوان دانشگاه آزاد واحد بناب)

۴- مربی، دانشجوی دکترای معماری دانشگاه علم و صنعت ایران